

ธรรมะ: บุญพลึง

พุทธอุทยานเกาะกลางน้ำบุญพลึง จ.กาญจนบุรี

19 UNRSSU

บทที่ 12.19 ฝรั่งถาม ฉันตอบ-คนสองจำพวกที่มาหา

www.boonyapalung.com

บทที่ 12.19 ฝรั่งถาม ฉันทอบ-คนสองจำพวกที่มาหา

ฝรั่ง : มีคนมาเยี่ยมเยียนยามลึดต้งมากมาย พวกเขาทำกันทำไม มาพักผ่อน มาเที่ยว หรือมาทำอะไรกัน

พระอาจารย์ : พวกเขาหาที่พึ่งทางใจ

ฝรั่ง : ชามลิต เป็นที่พึ่งทางใจของพวกเขาหรือ

พระอาจารย์ : ไม่ใช่..! ฉันทเป็นที่พึ่งให้ใครไม่ได้แก่เห็นไม้ที่ลอยอยู่ในน้ำนั้นไหม

ฝรั่ง : เห็น...มันเกี่ยวกับอะไร

พระอาจารย์ : ฉันทก็เป็นเช่นนั้น

ฝรั่ง : งง อีกแล้ว... “ท่านเปรต” เฉลยหน่อย

พระอาจารย์ : แกพูด “ปราชัญ” ไม่ชัด อย่าเพิ่งใช้คำนี้ ฉันทซักจะสะดุ้ง กลุ้มกับแกจริงๆ ไม้มันลอยอยู่บนน้ำ มันไม่มีความหมายหรอก มันไม่มีประโยชน์กับใคร แต่มันจะเป็นประโยชน์อย่างสูงส่งทันที หากแกกำลังจะหมดแรงจมน้ำ แกคิดว่า หากแกหมดแรง ตกอยู่กลางน้ำ แกจะคว้าไม้นั้น พยุงรักษาชีวิต แกไว้หรือเปล่า

ฝรั่ง : แน่นอน

พระอาจารย์ : หากแกรอดตาย แกจะนำไม้อันนั้น ไปบูชา ไปเก็บรักษาไว้ อดีหรือไม

ฝรั่ง : คงไม่..! มันก็แค่ไม้

พระอาจารย์ : มันช่วยพยุงชีวิตแกไว้ ไม่ใช่หรือ...จิบ

ฝรั่ง : ก็จริงอยู่...! แต่มันเป็นแค่วัตถุอย่างหนึ่ง ไม่สำคัญอะไรนักไม่ใช่หรือ

พระอาจารย์ : นั่นแหละ...ฉันมีสภาพนั้น ฉันเองไม่ใช่ที่พึ่งของเขาทั้งหลาย อย่างที่แกคิด เขามากันมากมาย ก็เหมือนคนที่กำลังจมน้ำเพราะหมดแรง เขาเห็นไม้อันหนึ่งลอยอยู่ ย่อมต้องคว้าไว้ก่อน จะช่วยได้หรือไม่ได้ ค่อยว่ากัน

มันสำคัญตรง “กำลังใจ” เมื่อมีไม้เกาะอยู่ และเขาเหล่านั้นเองนั่นแหละ เป็นผู้ตะเกียกตะกายใช้กำลังของตัวเองตีน้ำเข้าหาฝั่ง จะถึงฝั่งหรือไม่ถึงฝั่ง มันก็ไม่เกี่ยวกับไม้ เพราะไม้มันล่องลอยอยู่เฉยๆ เดิมๆ แบบนั้น ไม้ไม่สามารถดูดคนใกล้จมน้ำเข้าหาฝั่งได้เองหรอก

ทุกคนช่วยตัวเองทั้งนั้น จะว่าไม้นั้นเป็นที่พึ่ง “ก็ไม่ใช่” แต่มันเป็นกำลังใจไว้ให้ยึดเกาะ ฟันฝ่าอุปสรรคในเวลานั้นให้ผ่านไป มันจะผ่านพ้นหรือไม่ผ่าน ย่อมไม่เกี่ยวกับไม้ หากผ่านถึงฝั่งได้ ก็ย่อมจะทิ้งไม้ เกิดกำลังไม่พอ จมน้ำหายไป ไม้มันก็ยังคงลอยเป็นไม้ลอยน้ำ อยู่เช่นเดิม เขามากันด้วยหมายความว่าไม่อย่างฉัน เป็นกำลังในกำลังที่เขามี

ฝรั่ง : ซ้ำมลิตพูดชักจะเข้าใจยาก แต่ช่างเถอะ เขามากันให้ ซ้ำมลิตชี้แนะหรือ

พระอาจารย์ : ก็ทำอย่างที่คุณอยู่กับแก่นี่แหละ จีบ

ฝรั่ง : พวกเขาอยากรู้อะไรต่างๆ อย่างที่ฉันอยากรู้หรือเปล่า

พระอาจารย์ : ไม่ใช่ซะทีเดียว

ฝรั่ง : แล้วทำไม ถ้าไม่อยากรู้

พระอาจารย์ : พวกที่มา มีอยู่ 2 ประเภท

ฝรั่ง : คือผู้หญิงกับผู้ชายใช่ไหม ฉันรู้ทันนะ... ซ้ำมลิต ต้องตอบกวนฉันแบบนี้

พระอาจารย์ : ไม่ใช่เช่นนั้น

พวกแรกคือ พวก “ลั่น”

พวกที่สองคือ พวก “ขาด”

ฝรั่ง : ซ้ำมลิตมาแปลกอีกแล้ว พวก “ลั่น” กับพวก “ขาด”

พระอาจารย์ : พวก “ลั่น” หรือพวก “เกินพอดี” พวกนี้ “ฉลาดมากเกินเหตุ” มันสงสัยแหม่งทุกเรื่อง ไม่ค่อยยอมเข้าใจอะไรง่ายๆ เลียงข้างๆ คูๆ ก็มี นึกว่าตัวเองเก่งแล้ว เลยเอาส่วนที่ “ลั่น” ขนออกไปทดสอบ ฉันทองชัด กับพวกนี้มาเยอะ ความฉลาดจน “ลั่น” ของคนพวกนี้ โดนฉันทองออก กระทบออก เขย่าออก ให้มัน “อ๊วก” ออกมา

บางคนก็ “อ๊วก” เอาสิ่งที่ “ลั่น” ออก บางคนแม้จะอ๊วกทิ้งไปบ้าง แต่มันก็ยังลั่นอยู่ ต้องกระทบกันอยู่หลายรอบ ไร้ที่มากันซ้ำๆ พวกนี้กลับมาให้ฉันทองกระทบออกซ้ำๆ ก็มี กลับมาให้ฉันทอง “เติม” ให้ก็มี ส่วนพวกที่ “ขาด” พวกนี้เป็นนักแสวงหา “อาหาร” เพราะความไม่รู้ฉันทอง มันขาดอาหารอยู่เรื่อย พอไม่เป็น รู้มากขนาดไหนก็ยังไม่พอ ต้องเสาะหาเพิ่ม

ฉันทอง เมื่อพวกนี้มา ก็จะต้องคอยเติมในส่วนที่ขาด และตัดส่วนที่รกรุงรังออก ให้เกิดความพอดี พวกนี้เกิดความติดใจ ก็เลยพากันมาเติมกันเรื่อยๆ จีบ แก่เป็นพวกที่ “ลั่น” หรือ “ขาด”

ฝรั่ง : ฉันทองลั่นๆ ขาดๆ นะ ชำมลิต

พระอาจารย์ : เออ...! มิน่าถึงมาอยู่กันได้ เพราะฉันทองก็ประเภทไม่บวม ก็ยุบ ขาดๆ เกินๆ ไม่ค่อยจะพอดีเออๆ คบกันได้!